

Diplomová práce

POSTAVENÍ POSLANCE V POSLANECKÉ SNĚMOVNĚ ČESKÉ REPUBLIKY **Milan Vančát**

Posudek oponenta práce

Pan Milan Vančát předložil diplomovou práci na téma „*Postavení poslance v Poslanecké sněmovně České republiky*“. Svou práci autor rozdělil do osmi kapitol, které doplnil o úvod, závěr a cizojazyčné resumé. Autor si nevytkl žádný zásadní cíl práce, pouze nastínil svůj záměr rozebrat ústavní vývoj postavení poslance od vzniku Československa až do současnosti.

V první kapitola práce pojednává o historickém vývoji parlamentů na našem území, a to od vzniku republiky do roku 1989. Text je psán poměrně zkratkovitě a spíše se uchyluje k zobecněným hodnotícím klišé, než aby se věnoval samotné problematice vývoje zastupitelských sborů na našem území. Text je rovněž stížen některým nepřesnostmi či popularizačními zkratkami. V úvodu části se autor věnuje Národnímu výboru, nicméně z textu není zcela patrné, koho tedy vlastně považoval za zákonodárný či výkonný sbor státu v roce 1918, teprve následně je popsáno složení Národního výboru. Podobně při popisu protektorátní úpravy autor tvrdí, že Národní souručenství mělo nahradit Národní shromáždění, aniž by k tomu předkládal jediný důkaz. Jedná se o tvrzení, které bylo založeno na skutečnosti, že Národní souručenství bylo jedinou povolenou stranou. Zcela mimo zájem autora pak zůstává situace na Slovensku a jeho Slovenský sněm. Z hlediska zastupitelského orgánu potom autor opomíjí jak Státní radu, tak i Slovenskou národní radu z doby Slovenského národního povstání, a dále nijak nevysvětluje na základě, čeho a proč došlo k zániku Senátu po druhé světové válce. U voleb po roce 1948 je další hodnotící zkratka, když autor tvrdí, že mimo KSČ se nikdo nemohl dostat do Národního shromáždění, opět bez bližšího vysvětlení a za situace, kdy je patrné, že legálně na území ČSR působilo více stran. Je možné rovněž se pozastavit nad tím, že informace, které by se vztahovaly k tématu práce, tj. postavení poslanců jednotlivých sborů by autor více rozvedl, ale i toho je zde poměrně pomálu, když u prvorepublikových poslanců konstatuje existenci imunity a u poslanců Národního shromáždění po roce 1960 je autorem sděleno, že mohli být odvoláni svými voliči.

Následující kapitola je věnována srovnání Poslanecké sněmovny a britského parlamentu, kdy hned v úvodu je patrné, že si autor vůbec neudělal hlubší studii o realitě britského parlamentu. Je evidentní a z poznámek pod čarou to je zcela jednoznačné, že autor vychází pouze z českých zdrojů, které jsou již staršího data vydání, bez toho, aby si ověřil skutečnost, protože pak by bylo zřejmé, že od roku 2009 má Velká Británie Nejvyšší soud, který vznikl právě vyloučením Lordů soudců tak, aby tito již nebyli součástí Parlamentu. Obdobně již od 1999 není Lord kancléř současně předsedou Horní sněmovny, ministrem vlády a předsedou soudního výboru Sněmovny lordů, ale že jeho funkce byla rozdělena na tři osoby a Lord kancléř zůstal pouze členem vlády jako ministr spravedlnosti. V části věnované Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR je pak možno polemizovat s tvrzením, že každý kandidát musí být členem politické strany, jelikož toto tvrzení nemá žádnou oporu v zákoně. Nicméně kapitola jako taková neobsahuje žádné srovnání obou zákonodárných sborů, kdy samotné srovnání by bylo na místě, kdyby byly srovnávány parlamenty jako celky nebo jenom jednotlivé sněmovny, což autor nikterak nerozvádí, neboť žádné srovnání nečiní.

Třetí kapitola je věnována Parlamentu ČR, kde již na počátku je možné polemizovat s tvrzením autora, že „*Parlament České republiky je prvním zákonodárným sborem v historii České republiky, předchůdcem Parlamentu je Česká národní rada, která byla poprvé ustavena v roce 1968*“. Toto tvrzení je evidentně protimluv. Následuje popis Parlamentu a voleb do Parlamentu ČR, který je hrubým popisem. Ještě by bylo zajímavé, aby se autor vyjádřil ke svému tvrzení na straně 21, že dvoukomorový systém plní funkci dvojí ochrany stability Ústavy, tj zejména co jím myslel a o co toto tvrzení opírá.

Ve čtvrté kapitole se autor zaměřuje pouze Poslanecké sněmovně, kdy se jedná opět pouze o popis složení sněmovny a jejího jednání. Autor se zde dostává k problematickým otázkám pouze okrajově v otázce jednotného hlasování v pojednání o poslaneckých klubech. V obdobné duchu je napsána i další kapitola věnovaná Senátu.

Poslední tři části práce jsou věnovány mandátu poslance z různých úhlů pohledu, nicméně společně mají to, že se jedná ve větší části o popis současného stavu bez hlubší analýzy. Dalo se očekávat, že hlavním tématem práce bude vymezení problémů spojených s imunitou poslanců, zejména díky kauzám minulých let, ať MUDr. Davida Ratha nebo trestní stíhání bývalých poslanců za ODS a příslušné stanovisko Nejvyššího soudu ČR, které vyvolalo vlnu kritiky a diskusí o rozsahu chápání pojmu projev na půdě sněmovny. Nic z toho se v práci neuvádí.

Předložená diplomová práce je prací, která trpí velkou mírou popisnosti, i když se snaží postihnout celou problematiku tématu. Práce působí chaotickým dojmem, kdy není zcela patrné, co vlastně mělo být tématem práce. Autor si nevytkl žádný cíl, proto není možné konstatovat, zda jej splnil či nikoliv, ale z hlediska konzistence tématu práce a jejího obsahu je třeba říci, že práce se více od toho tématu odchyluje. Autor zcela jednoznačně prokázal schopnost pracovat s vědeckými prameny, ale absence cizojazyčných pramenů, zejména v části o britském parlamentu je zásadní. Dle ověření systémem pro odhalování plagiátů THESES.CZ vykazuje práce 0% shodu. Předložená diplomová práce Milana Vančáta splňuje požadavky kladené na vědeckou práci, a proto ji **doporučuji k obhajobě**, k obhajobě navrhuji, aby se diplomant vyjádřil k tomu, jak hodnotí současnou právní úpravu imunity poslance a dále pak, aby se zamyslel, zda by nebylo vhodné zavést otázku možnosti odvolat poslance z funkce. V závislosti na kvalitě obhajoby navrhuji hodnocení práce stupněm **dobře**.

V Plzni dne 20. dubna 2014

JUDr. Tomáš Pezl